

камбаны. Народъ-тъ ся събира кото на сборъ, а никой не знае да ми каже за какво.

Райна.

А тейко ми дѣ е? дѣ е?

Неда.

Пытахъ, княгыньо, нѣ никой нищо не ми каза за него.

Райна.

Оле горкава! какво ще правѣх азъ самичка — безъ майкѣ, безъ тейка, безъ братя!... тяжко! [заплаква].

Неда.

Мила княгыньо, не плачи, не си кжсай сърдце-то. Нѣма нищо. Народъ-тъ ся събира, може, за да пострѣщне царя, тейка ти. Украти си душа-тъ.

Райна.

Охъ! Недо, старж-тъ вѣщщж Тулж! нѣ-мавъ очи да ѣх глдамъ. Да дойдеше тейко, ще му кажѣх да ѣх махне отъ двора ни.

ЯВЛЕНІЕ VII.

СУРСОВУЛЪ, ТУЛЛА, РАЙНА, НЕДА.

[Райна щомъ вижда Сурсовула и Тулла стрепва ся].

Сурсовулъ. [на Неда].

Защо е плакала наша та княгыня?

Райна. [распазено].

Кой ти дозволи да дойдешъ при мене! какъ работж имашъ ты тукъ?